

Cornflakové dny

Lena žvýkala cornflaky. Nabírala suché lupínky lžící, dokud neměla pusu tak plnou, že křupání a žvýkání přehlušilo hádku u snídani. Cornflaky znamenaly špatné dny, křupavý toustový chleba normální a jogurt zase ty dobré. Od té doby, co je otec Fiony a Carlotty opustil, převažovaly cornflakové dny. Lena se každý den znovu snažila chovat tak nenápadně, jak jen bylo možné, aby Sonje nepřivodila žádné další starosti. Od rozvodu s Hugem její pěstounka zhubla, kůži měla tenkou jako papír a byla neustále ve stresu. Dříve se s Hugem hádala už u snídani o peníze, později o dluhy a posledních pár týdnů vůbec o nic.

„Odvez si svoje věci,“ vyzvala ho, když vyzvedával Fionu s Carlottou. „Jinak je vyhodím.“

Když její teta nepracovala nebo netelefonovala, bombardovala Lenu a její sestry otázkami, které nevyžadovaly odpověď. „Musí být ta muzika tak nahlas? Copak nemáte nic lepšího na práci než se válet na gauči? Jak jen můžete být tak nepořádné? To si nemůžete dolů donést aspoň prádlo, zhasínat po sobě v koupelně a vy-

nášet odpadky?“ Lena občas Fioně a Carlottě záviděla, když je Hugo vyzvedl a jaksepatří rozmazloval. Nikdy se nezeptal, jestli chce jít Lena s nimi.

Dneska k utlumení tetina pronikavého hlasu nestačily ani tři velké polívkové lžice lupínků.

„Musíš se neustále hádat se svými sestrami?“ zeptala se Sonja a cpala do Fioniných promočených bot novinový papír, aby zase nabyly ten správný tvar. V jejím hlase byla cítit únava a věčné zklamání. Fiona, která byla Sonjina nabádání ušetřena, vrhla na Lenu triumfální pohled. Carlotta mezitím odevzdaně ryla geometrické tvary do svého chlebu s nutellou a tvářila se tak nezúčastněně, jako by snad byla na Marsu. Osmiletá dívka se držela zpátky. Lena věděla, že Carlotta je úplně posedlá tím, aby získala roli v některém Fionině vlogu.

Lena se chtěla vzepřít, chtěla se hájit. Ale Sonjiny unavené oči ji umlčely. Jestlipak teta litovala, že si ji po té nehodě vzala k sobě? Carlotta a Fiona byly vymodlené děti, Lena byla v tom nejpřesnějším slova smyslu nehoda. Když byla mladší, tak si představovala, že ji na planetě zapomněli mimozemšťani. Každou noc otáčela lampu k oknu a svítila ven, aby ji zase našli, až se budou se svým létajícím talířem vznášet na noční obloze. Jednoho dne jí Sonja lampu sebrala a dala jí přednášku o plýtvání elektřinou a o zdravém spánku. Sonja netušila nic o mimozemšťanech a Lena si netroufla tetu zasvětit. Dospělí byli omezení, když šlo o smysl pro neviditelné věci.

„Ta holka má divné nápady,“ stěžovala si Sonja do telefonu svým kamarádkám. „Má moc fantazie.“